

meg a Sínai-hegyen a kőtábláit. Az önéletrajzi nőfigura felismerte ugyanis a mintázatot a hegy falában.

Az elbeszélő-szereplő apadhatatlan mesélőkedve, kíváncsisága, örök nyitottsága, kísérletező hajlandósága, vágya a szokatlanra, mindarra, ami nem formális, átragad környezetére, az elbeszélte személyekre, eseményekre, helyszínekre is, amelyek ebben az áttűnésben kerülnek elénk. Finoman intertextuális áthallású szövegeiben titokzatosnak, megfejtésre érdemesnek, váratlanul feltárulónak láttatik így a világ. Összeállnak függetlennek hitt szilánkok, a bajból előreláthatatlan módon ebben az elbeszéléskötetben is kiviláglik valami – nem sejtett értelem. A nyomorúság metamorfózisa a szenvedés, az alázat méltósága, a leheletnyi misztikum, a humor, a bizarr életképek derűs szemlélése és átélése által megy végbe. Például akár az állatok szentmiséjén, vagy a társbérletben eltulajdonított kiskanál esetében (amit nem kérnek vissza a tulajdonosok: a használója ugyanis már megszokta). Enyhíti a mindennemű veszteség okozta fájdalmat a zene, a művészet, a természet. Átveszik egymás kieső szerepét a családtagok, összetalálkoznak, akiknek üzenetük van egymás számára, megtetszenek egymásnak az idegenek, a nagyon különbözők, s átsegítik egymást a rossz helyzeteken.

Az én és a világ közti átjárás megvalósul, a transzcendens vigasz megnyilvánul a jelen hétköznapiságában:

„Néha utazol a metrón, körbenézel és sírva fakadsz: csupa angyali arc. Igaz, ritkán fordul elő.”

KONSZTANTYIN BATIKOV: ERDŐ